ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Simony Hájkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Tukový průmysl spol. s r.o.,** se sídlem Koubova 79, Praha 9, zast. Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem, se sídlem Skořepka 422/7, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. 23396 2/2014-900000-304.7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, č. j. 9 Af 29/2014 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. 23396-2/2014-900000-304.7 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Generální ředitelství cel rozhodlo o jeho odvolání ze dne 14. 11. 2003, doplněném dne 21. 11. 2003, proti rozhodnutí Celního úřadu Praha III (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08, platebnímu výměru č. 37/2003 (dále jen „platební výměr č. 37“), tak, že řízení zastavilo podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť podání odvolání se stalo bezpředmětným v důsledku pravomocného rozhodnutí celního úřadu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 1499/03-08.

[2] Městský soud se zabýval interpretací závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38, konkrétně, zda byl žalovaný povinen zastavit celé daňové řízení, nebo toliko řízení odvolací, a to v důsledku pravomocného zrušení platebního výměru č. 37 celním úřadem po podání odvolání. Městský soud dovodil, že s ohledem na změnu právní úpravy žalovaný postupoval správně, postupoval-li podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu a zastavil pouze odvolací řízení, neboť jeho předmět odpadl, a řízení se tak stalo bezpředmětným. Městský soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že zrušení platebního výměru v této věci zakládá překážku věci rozhodnuté. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, dovodil, že předpokladem pro aplikaci tohoto pravidla je, že platební výměr byl zrušen odvolacím orgánem; v nyní posuzované věci však došlo ke zrušení platebního výměru správním orgánem I. stupně. Otázkou možné překážky věci rozhodnuté se navíc nezabýval ani Nejvyšší správní soud v předchozím řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."); tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

[4] Stěžovatel po rekapitulaci předchozích řízení setrval na svém názoru, že žalovaný měl zastavit nikoli pouze odvolací řízení, nýbrž celé daňové řízení (tj. od zahájení daňové kontroly). Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38, který vyslovil závazný právní názor, jak mají celní orgány postupovat. Podle stěžovatele není nejmenších pochyb, že Nejvyšší správní soud vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení s pokynem zastavit daňové řízení jako celek (event. nalézací fázi daňového řízení). Vzhledem ke změně právní úpravy měl žalovaný nalézt takové ustanovení, které se svým významem a věcnou náplní nejvíce přibližuje ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě a poplatků"). Žalovaný shledal, že takovým ustanovením je § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Stěžovatel má za to, že buď je aplikace tohoto ustanovení nesprávná, nebo bylo nesprávné zastavit pouze odvolací řízení. Stěžovatel považuje za přiléhavější užití § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán může napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. V daném případě již ke zrušení platebního výměru došlo, zbývalo proto pouze zastavení daňového řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že úvaha Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38, podle níž *„[p]okud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu*", je jen obecným konstatováním ohledně aplikace předmětného ustanovení. Stěžovatel je toho názoru, že Nejvyšší správní soud konstatoval, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat právě v souvislosti se zrušením platebního výměru. Podle konstantní judikatury pak zrušením platebního

výměru daňové řízení končí (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75); zrušení platebního výměru zakládá pro další řízení překážku věci rozhodnuté. Městský soud nicméně vyslovil závěr, že se musí jednat o zrušení platebního výměru v odvolacím řízení, zatímco v daném případě byl platební výměr zrušen správním orgánem I. stupně. S takovým závěrem se však stěžovatel neztotožňuje. Z posledně uvedeného rozhodnutí dle jeho názoru vyplývá pravý opak. Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[p]ři vrácení odvolání k autoremedurnímu rozhodnutí, je rozhodnutím o odvolání až rozhodnutí správce daně prvního stupně v rámci této autoremedury, pokud je odvolání vyhověno zcela. Pokud je vyhověno odvolání jen částečně, je zde možné další odvolání, neboť jde o nové rozhodnutí, po němž může následovat i nové odvolací řízení. Změna rozhodnutí (platebního výměru), nebo jeho zrušení však jsou rozhodnutím konečným. Jiný závěr zákon neumožňuje. Nutno však přiznat, že tato koncepce vytváří určité problémy, pro které právě část praxe odlišovala zrušení platebního výměru z ‚procesních důvodů' od zrušení z důvodu, že daň neměla být vůbec vyměřena či doměřena, a že tento postup také nacházel určitý ohlas v rozhodovací praxi soudů. To je ostatně také důvodem, proč se tímto problémem zabývá rozšířený senát. Je třeba zopakovat, že zrušení platebního výměru pro procesní vady s tím, že správce daně může v daňovém řízení pokračovat, je obcházením zákonné zápovědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím řízení."* Podle stěžovatele bylo zrušení platebního výměru autoremedurním rozhodnutím celního orgánu prvního stupně, které bylo učiněno v odvolací fázi daňového řízení po podání odvolání. Platební výměr byl zrušen z důvodu námitek stěžovatele týkajících se nedodržení procesních pravidel před vydáním platebního výměru. Pokud měl celní orgán prvního stupně za to, že argumentace stěžovatele namítající nedodržení procesních podmínek před vydáním platebního výměru je důvodná (resp. nedůvodná), měl vyčkat do doby rozhodnutí svého nadřízeného orgánu o odvolání. To se však nestalo a celní úřad platební výměr sám zrušil, tj. v podstatě vyhověl odvolání stěžovatele, a to se všemi důsledky, na které upozorňuje zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75.

[6] Závěrem stěžovatel podotkl, že pokud by byl procesní postup celních orgánů shledán správným, je zřejmé, že se správní orgány nemusely s právní argumentací stěžovatele, kvůli které byl platební výměr zrušen, vůbec vypořádávat. A následně po složité procesní peripetii mohly znovu přistoupit k vydání dalšího platebního výměru ve věci ze dne 19. 2. 2009, který byl rovněž napaden správní žalobou. Dle stěžovatele správní orgány by tím postupovaly přesně způsobem, který označil rozšířený senát za obcházení zákonné zápovědi možnosti zrušení a vrácení věci v odvolacím řízení.

[7] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, eventuálně navrhl i zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu, odkázal na napadené rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Poté, co zrekapituloval procesní stav věci, zdůraznil, že Nejvyšším správním soudem byl zavázán k zastavení pouze odvolacího řízení, neboť odpadl jeho předmět, když platební výměr č. 37 byl k 26. 1. 2004 zrušen. Bezpředmětným se tedy stalo pouze odvolací řízení, nikoliv daňové řízení jako celek. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8 Afs 206/2016 - 37 a ze dne 2. 11. 2016, č. j. 7 Afs 187/2016 - 23, ve kterých Nejvyšší správní soud aproboval naznačený postup žalovaného.

[9] Pokud jde o stěžovatelem uváděnou nemožnost vydání platebního výměru s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, je toho názoru, že na projednávanou věc toto usnesení nedopadá. Celní úřad zrušil platební výměr nikoli v odvolacím řízení, nýbrž z vlastního podnětu odstranil akt stižený procesní vadou, neukončil však daňové řízení. Naopak vytvořil prostor pro vydání nových rozhodnutí. Stejně tak žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem, že měl postupovat podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť tam uvedený výrok může obstát pouze za situace, dojde-li k přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).
[11] Nutno podotknout, že v daném případě Nejvyšší správní soud již zrušil rozsudek městského soudu ze dne 31. 3. 2006, č. j. 9 Ca 152/2004 - 194; poté městský soud vydal rozsudek dne 3. 12. 2008, č. j. 9 Ca 205/2008 - 387, jímž zrušil původní rozhodnutí celního ředitelství pro podstatné vady řízení. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, č. j. 6 Ca 87/2009 - 43, kterým městský soud rozhodoval o žalobě proti novému odvolacímu rozhodnutí, byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek byl zrušen Nejvyšším správním soudem dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38, stejně jako rozhodnutí celního ředitelství, jemuž byla věc vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem kasačního soudu. Rozsudkem nyní napadeným kasační stížností rozhodoval městský soud o rozhodnutí žalovaného, jímž zastavil řízení o odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru č. 37 podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu.

[12] Přestože městský soud rozhodoval v mezích závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v předchozím rozsudku a zrušujícím rozsudku z 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38, nejedná se o případ spadající pod výluku obsaženou v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního. A to proto, že městský soud v tomto řízení zkoumal, zda žalovaný respektoval právní názor, jímž jej podle § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázal Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku. Jinými slovy předmětem žaloby a předmětem kasační stížnosti bylo odlišné správní rozhodnutí a žaloba byla podána z jiných důvodů, než které již dříve posoudil Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost je tedy z hlediska citovaného zákonného ustanovení přípustná.

[13] Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Tyto vady nebyly Nejvyšším správním soudem zjištěny.

pokračování

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se již zabýval právně a skutkově obdobnými věcmi mezi týmiž účastníky, a to např. v rozsudcích ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 1 Afs 142/2016 - 29, ze dne 2. 11. 2016, č. j. 7 Afs 187/2016 - 23, ze dne 21. 12. 2016 - 32, č. j. 8 Afs 206/2016 - 32. Tyto spory vycházely ze shodných skutkových okolností. Předmětem přezkumu, stejně jako v nyní posuzované věci, byla rozhodnutí celního ředitelství (Generálního ředitelství cel), která zastavila řízení o odvolání stěžovatele proti platebním výměrům podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Ve všech případech bylo celní ředitelství vázáno rozsudky správních soudů, jež byly vystavěny na shodných závěrech, a kterými soudy zavázaly Celní ředitelství Praha (Generální ředitelství cel) k zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád z roku 1992“). Stěžovatel uplatnil v kasačních stížnostech shodné námitky, jimiž zpochybňoval obdobné odůvodnění rozsudků městského soudu.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal ani při projednávání této věci žádného důvodu odchýlit se od názorů vyjádřených v rozsudcích tohoto soudu č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, č. j. 1 Afs 142/2016 - 29, č. j. 7 Afs 187/2016 - 23, č. j. 8 Afs 206/2016 - 32.

[17] K meritu sporu a k průběhu předchozích řízení, která jsou stranám známá a nejsou jakkoli rozporována, odkazuje i v této věci Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294.

[18] Pro nyní posuzovanou věc je významné, že dne 16. 10. 2003, byl pod č. j. 1499/03-08 vydán platební výměr č. 37/2003. Proti tomuto platebnímu výměru podal stěžovatel dne 14. 11. 2003 odvolání doplněné podáním z 21. 11. 2003. Platební výměr č. 37 však byl celním úřadem dne 12. 11. 2003 zrušen pro chybějící základní náležitosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 1. 2004, tudíž platební výměr č. 37 přestal právně existovat. Skutečnost, že rozhodnutím celního úřadu došlo k pravomocnému zrušení platebního výměru č. 37/2003 není mezi účastníky sporná. O odvolání stěžovatele bylo rozhodováno opakovaně, vždy podle závazného právního názoru správních soudů, naposledy žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný byl při jeho vydávání vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Af 26/2014 – 38, podle něhož *„pokud v průběhu odvolacího řízení dojde ke zrušení rozhodnutí celního úřadu, proti němuž je odvolání podáno, odvolací orgán zastaví řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu z roku 1992, neboť odpadl důvod řízení. Postup podle ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu z roku 1992 se neuplatní.“* Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294, a ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011 - 212, v nichž došel Nejvyšší správní soud ke shodným závěrům a vyjádřil se i k *„důvodu řízení úzce spjatým s účelem daňového řízení, kterým je, zjednodušeně řečeno, správné zjištění a stanovení daně a následně vymáhání jejího plnění. Pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu. “* Poté konstatoval, že *„pravomocným zrušením platebních výměrů odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení a k zastavení daňového řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu z roku 1992 je nutné přistoupit po jeho zahájení vždy poté, dojde-li*

k odpadnutí důvodu řízení, a to v jakékoli jeho fázi, tedy i po podání odvolání. O zastavení řízení podle uvedeného ustanovení tedy měl rozhodnout správce daně, případně odvolací orgán na základě ust. § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu z roku 1992.".

[19] Je tedy zcela nepochybné, že Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného k postupu podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neboť odpadl předmět řízení.

[20] V mezidobí od vydání tehdy přezkoumávaného rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí však doznala právní úprava změn. Zákon o správě daní a poplatků byl nahrazen daňovým řádem s účinností od 1. 1. 2011. Daňový řád v § 264 odst. 1 stanoví, že *[ř]ízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.* Žalovaný dospěl k závěru, že ustanovení, které je povinen aplikovat, je ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, podle kterého platí, že *[s]právce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže podání se stalo bezpředmětným.* S uvedeným závěrem Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí, když obdobný názor vyslovil již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 - 14, dle něhož „*Za bezpředmětné je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení – a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Zákonná úprava ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu tak odpovídá předchozí úpravě v ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků…která užívala pojmu „odpadl důvod řízení*".

[21] Správce daně tedy zastaví řízení tehdy, jestliže se podání, kterým bylo řízení zahájeno (§ 91 odst. 1 daňového řádu), stalo bezpředmětným. Každé řízení musí mít svůj předmět, odpadne-li, není tím dán ani důvod k dalšímu vedení řízení. V nyní projednávané věci z důvodu zrušení platebního výměru č. 37 došlo k tomu, že se stěžovatelovo podání (tj. odvolání proti uvedenému platebnímu výměru) stalo bezpředmětným. Byť stěžovatel podal odvolání v době, kdy byl platební výměr platným správním aktem, jeho následným zrušením ztratilo odvolání význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Jak bylo uvedeno v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294, v související věci mezi týmiž účastníky *„[o]dvolací řízení není možné stavět ve ‚vzduchoprázdnu'; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.*"

[22] Nejvyšší správní soud aprobuje rovněž postup žalovaného, jenž zastavil pouze odvolací řízení. Zrušením platebního výměru, který byl napaden odvoláním, odpadl právě předmět odvolacího řízení a odvolání se stalo bezpředmětným. Zastavení odvolacího řízení však má v tomto případě účinky zastavení celého řízení ohledně platebního výměru č. 37, neboť správní i daňové řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení a je třeba jej vnímat jako jeden celek. Co se týče důsledků zastavení předmětného řízení, poukazuje Nejvyšší správní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se k této otázce již výslovně vyjádřil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29 a prejudikatura tam citovaná).

[23] Postup navrhovaný stěžovatelem podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, není za situace, kdy již došlo k pravomocnému zrušení platebního výměru, možný. Jak správně uvedl městský soud, ustanovení § 116 upravuje případy přezkumu napadeného rozhodnutí, k čemuž však v tomto případě nedošlo a ani dojít nemohlo. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil rovněž závěru městského soudu, že žalovaný správně postupoval podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, jenž upravuje postup správního orgánu v situacích, v nichž brání přezkumu napadeného rozhodnutí určité procesní překážky, pro něž je na místě řízení zastavit.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se žalovaný neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 26/2014 - 38 či že by městský soud tento právní názor nesprávně vyložil. Kasační soud považuje závěr o nutnosti zastavení pouze řízení o odvolání za souladný se zákonem.

[25] Ačkoli Nejvyšší správní soud chápe snahu stěžovatele o vyřešení otázky, zda má zrušení platebního výměru správním orgánem prvního stupně stejné důsledky jako zrušení tohoto rozhodnutí v řízení odvolacím, tedy nemožnost vydání nového platebního výměru celním úřadem s ohledem na zásadu *rei administratae*, nemůže se jí soud v nyní posuzované věci zabývat. Předmětem tohoto řízení je pouze posouzení zákonnosti postupu žalovaného v řízení o odvolání stěžovatele proti původnímu platebnímu výměru. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se městský soud touto otázkou zabýval, nicméně předmětná otázka nebyla ani předmětem řízení o žalobě, a tudíž argumentaci městského soudu je nutno považovat toliko za vyslovenou *obiter dictum*.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnost

[26] Nejvyšší správní soud úvahy krajského soudu považuje za správné a souladné s citovanou judikaturou, přičemž veškeré námitky přednesené v kasační stížnosti má za nezpůsobilé vyvrátit závěry uvedené v napadeném rozsudku.

[27] Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji shledal ve všech kasačních bodech nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhé s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť stěžovatel byl procesně neúspěšný a z obsahu spisu nevyplývá, že by procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly jakékoli náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu